

VIẾT CHO NGƯỜI "ĐÃ CHẾT"

(Bài 60)

*/ Nhận thư (độc giả) Thương Thương,
(gốc VNCH, cư ngụ tại Sài Gòn.)

Sat, 26 Aug 2006 02:48:55 -0700 (PDT)

BG thân mến,

BG bạn lắm phải không? Cho TT hỏi thật điều này:

"Đến hôm nay BG có còn yêu anh Ngọc, người đã từng tha thiết với BG trong quá khứ?"

Cái cách giã từ dứt khoát của BG trong lần đầu về thăm quê hương, lên Dalat, gặp lại anh Ngọc sau 18 năm cách biệt (bài Tiếng Đàn Phong Vân Chân Trời Cũ) rất xuất sắc; nhưng đàn ông họ không chịu nổi, họ muốn đàn bà là phải tôn trọng họ, nghe lời họ, dịu hiền ngoan ngoãn như một con nai để họ dắt đi; rồi khi không muốn dắt nữa thì bỏ giữa chợ hoặc giữa rừng hoang! (hi hi!) Nhưng không sao, nhờ vậy mà đàn bà chúng ta càng dứt khoát và vững vàng hơn trong bước đường còn lại của cuộc đời.

TT nghĩ, Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau nếu lên màn ảnh, mà phải là cô đào diễn ăn ý, thì sẽ có tác phẩm để đời. BG có bao giờ nghĩ đến việc này chưa?

TT rất thích cái ảnh BG mặc soirée trắng đứng đàn trên sân khấu Duy Tân. Dáng dấp cô đơn như thế, làm sao đàn ông không điêu đứng cho được?!

TThương.

*/ Thư gửi Thương Thương.

Cali, 26/8/2006, 7:30 sang.

TThương thân mến,

Cảm ơn TT đã viết cho BG những lời chí tình.

Vâng, đời sống BG ở Mỹ rất bận. Chuyện áo cơm và chuyện chữ nghĩa chiếm hết 20/24 giờ mỗi ngày. Buông đám học trò xong là chụp ngay cái bàn viết. Vẫn còn may không phải lo bếp núc cho một ông chồng và một lũ con như mọi người đàn bà khác. Chỉ trừ cơm nước đầy đủ cho Mẹ già, còn ngoài ra chuyện ăn uống là điều mà BG và Âu Cơ rất thờ ơ.

Nếu hỏi rằng BG có còn yêu người đàn ông năm cũ không thì xin dứt khoát trả lời rằng KHÔNG. Chẳng những không yêu người ấy mà còn là không yêu bất cứ người nào đã từng đi qua định mệnh mình.

Đôi khi đọc lại những trang đời cũ, thấy tràn đầy trong hồn chỉ là **sự cảm ơn lẫn cả nỗi ngậm ngùi sâu sắc**. Cảm ơn? Vì nhờ họ mà ngày nay BG mới là nhà văn, có chất liệu, đề tài để viết. Ngậm ngùi? Bởi thương cho cả họ lẫn mình trong những dang dở nửa đường. Chắc họ cũng đau khổ không kém gì BG ở lúc chia tay?

TT ạ, nếu hỏi bây giờ BG yêu ai, BG sẽ đáp chắc chắn: **“Yêu trên tất cả chính là nỗi cô đơn và cái bàn viết của mình, thêm nữa là cây violon.”** Mẹ già và hai đứa con nếu nghe câu này, hẳn sẽ lấy làm khó chịu. Nhưng đó là sự thật họ phải công nhận, bởi đã từ lâu lắm rồi họ chẳng thấy BG đam mê bất cứ thứ gì khác ngoài cái bàn viết và những tác phẩm đã và đang viết dở dang.

Còn đời sống thực tế an toàn cho Mẹ và con, BG vẫn chu toàn đầy đủ.

*

**

Hỏi: TT nghĩ, Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau nếu lên màn ảnh, mà phải là cô đào diễn ăn ý, thì sẽ có tác phẩm để đời. BG có bao giờ nghĩ đến việc này chưa?

Đáp: Thực sự các tác phẩm chính là những đứa con tinh thần. BG luôn quan niệm, mình làm mẹ, cho đứa con chào đời vuông tròn là điều vui rồi. Còn chuyện phần số nó về sau thế nào là do Thượng Đế định đoạt. Do đó mà chưa bao giờ nghĩ đến điều nó sẽ ra sao. Độc giả, ai muốn đọc thì đọc, không thì thôi, chẳng bao giờ BG quan tâm đến chuyện lancer hay van nài mời mọc.

Hôm hè 2006 vừa rồi về VN, nhà xuất bản Văn Nghệ thành phố HCM cũng muốn in NCQC, nhưng rồi với cái lối đòi kiểm duyệt cắt bỏ này kia, BG thấy thương đứa con mình nên không nhận.

Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau tập I sau khi xuất bản năm 1994, được rất nhiều độc giả khen ngợi. Nhiều người đàn ông và đàn bà gọi đến làm quen BG, có người còn khóc trong điện thoại khi phân tích với nhau về một định mệnh quá buồn.

Cũng chính vì NNBNN I mà một phụ nữ đang tập tễnh viết văn đã “cuỗm” TNH đi trong ý nghĩ rằng sẽ cùng TNH tạo thành một NNBNN thứ hai! Bà ấy nói với BG thế này: “Tôi rất ao ước trong đời tôi có một mối tình đau thương như thế để tôi có thể cho chào đời một tác phẩm như vậy.”

Một phụ nữ khác điện thoại đến, xưng là độc giả, chỉ trích BG đủ điều trên mọi tác phẩm BG viết bằng cái giọng rất khiêu khích. Cuối cùng bà bật lên câu nói:

“Thật sự, xưa nay nghe nhiều người chửi rửa lối viết chị, tôi cũng đồng ý. Nhưng bây giờ sau hơn hai tiếng đồng hồ trò chuyện, tôi phải nói thật rằng chị đã thu phục được tôi. Tuy nhiên xin hỏi chị, chị có con gái, tôi cũng có con gái, hẳn chúng mình đều mong cho con sau này có cuộc đời êm ấm như Thúy Vân. Nhưng chị có đồng ý với tôi rằng cuộc đời Thúy Kiều đẹp hơn cuộc đời Thúy Vân rất nhiều?”

*Chừng ấy BG mới chung hứng! Ngay cả nỗi đau khổ cũng là tâm điểm của lòng ganh tỵ! Thật không hiểu được TT ạ. Thôi BG ngừng nghe.
TTBG.*

***/ Thư TTBG gửi Đỗ Tú Anh,
Đỗ Đức Khang (Germany), (gốc VNCH).**

Cali, Dec 22/2006

Hai em thương mến,

Thật lâu rồi chị chẳng liên lạc, nhưng chắc Khang và Tú Anh cũng thông cảm cho chị? Bên này thì giờ ít quá để có thể sống cho những gì mình muốn sống. Và lại, chắc cả hai chẳng ai nghĩ rằng chị quên các em?

Không bao giờ đâu! Làm sao quên được khi các em đã từng là một phần của quá khứ chị, cái quá khứ rất ngây thơ chưa biết cuộc đời là gì. Thêm nữa, bây giờ lại còn đậm đà cho quá khứ ấy hơn bởi Tú Anh biểu tượng chị Tú Uyên (đã mất tích trên biển), và Khang biểu tượng cho Trọng.

Nhắc tới Trọng lại thấy rất xót xa khi hình dung lại mùa Noel 2000 qua đầu năm mới 2001, Trọng khám phá ra căn bệnh ung thư phổi hiểm nghèo. Chắc khi đó Trọng đau khổ và tuyệt vọng lắm, nhất là với khí trời giá buốt buồn tênh ở Berlin (như các em thăm trải hiện nay)?

Bên Đức giờ này chắc tuyết phủ đầy đường?

Khi còn nhỏ, chị vẫn ưa nhìn các tấm thiệp Noel gửi về từ phương trời xa, thấy tuyết quá đẹp, làm gợi lên trong óc bao khung trời huyền diệu, một cõi thần tiên nào xa lạ! Giờ đây đối diện với cái cõi đã từng mơ ước ấy mới thấy RẤT SỢ khí lạnh mùa đông và cái gió mùa thu trong vùng trời Âu Châu.

Nghĩ đến VN đang rất rộn ràng chào đón lễ Noel mà thật đau lòng. Và như vậy lại càng thấy căm thù bọn VC khi không mà nhảy vào chiếm đoạt Miền Nam làm tan nát biết bao cuộc đời tươi trẻ (trong số có chị Tú Uyên và cả chị Thu Vân). Không hiểu sao dạo này chị cứ có khuynh hướng nghĩ về dĩ vãng. Tất cả các khuôn mặt bạn bè, người thân, người quen từ khi còn bé tí xiu, cho đến khi đã lớn, lần lượt hiện về trong trí não những đêm mất ngủ. Có lần nhớ đến khuôn mặt chị Uyên qua câu chuyện thế này:

Buổi sáng vào lớp, chị Uyên hỏi:

“Đêm qua ‘chàng’ cho nghe bản nhạc gì?”

(“Chàng” đây là anh Phạm Xuân Nghinh, chơi violon alto trong ban đại hòa tấu trường Nhạc, rất quý chị. Anh Nghinh lại là bạn thân anh Tố, người rất mê chị Uyên. Dạo ấy anh Nghinh đang làm việc cho Đài Phát thanh Quân đội, phụ trách phần nhạc VN trong chương trình Nhạc Chủ Đề của nhà văn Nguyễn Đình Toàn mà đêm đêm chị và chị Uyên vẫn chờ nghe từ radio.) Khi đó chị đáp:

“Không, đêm qua ‘chàng’ chỉ hát cho nghe bên thềm cửa sổ trường Nhạc bài Duyên Thề của Thanh Trang, giọng Hà Nội thật hay!”

Chị Uyên bật cười:

“Chuyện giống như trong tiểu thuyết! ‘Chàng’ hát cho ‘nàng’ nghe! Mà lại là Duyên Thê nữa chứ.”

Xong, chính chị Uyên cũng hát nhỏ cho chị nghe:

“Một vì sao sáng trong đêm lạnh vắng

Người tìm quên lãng khi xuân còn thắm...”

*Kỷ niệm chỉ mỗi thế mà đã làm man mác trái tim chị cả đêm. Nghĩ, giá được trở lại chỉ một khoảnh khắc
thôi của cái ngày xưa ấy thì có chết chị cũng vui lòng!*

Thôi, nói lan man thêm buồn.

*Hiện tại là Noel thứ mấy mươi chẳng nhớ, mình sống ở xứ người, lạnh lẽo gia đình, tan nát tâm tư. Bây giờ
lại thêm một mùa Noel tan nát nữa (với chị). Nhưng phải ráng sống cho hết kiếp người.*

*Chị cầu chúc các em (hãy cố gắng) tìm ra được điều ấm áp hạnh phúc dù với bất cứ hoàn cảnh nào ở cuộc
sống, nghe.*

Thương các em,

Chị Thu Vân.

□